

for ikke at rejse sig mere. Ogsaa dengang sad hun ene med sig selv og sine skjulte Sorger. Hun huskede det tydeligt. Emanuel og alle Husets Folk var gaaet til politisk Møde i Forsamlingshuset. Det var den samme Aften, da hendes Fader havde holdt sin Tale. Hun sad i den store Stue og havde Døren aaben ind til Sovekammeret for at høre efter Gutten, der ofte skreg i Søvn. Først ved Elleve-Tiden kom Emanuel hjem. Munter, høj og smuk traadte han ind ad Døren i sin store Kavaj, der dryppede af Regn, med Stok i Haanden og en Lygte, som Blæsten havde slukket. Hun huskede ham tydeligt! . . . Hun havde siden ofte tænkt paa, at den Aften egentlig var den sidste i deres Samliv, paa hvilken de havde følt lidt Fred og Lykke med hinanden. Fra den Dag begyndte Op-løsningen. Med Guttens Død mistede Emanuel det frejdige Haab, den ubetingede Forvisning om at følges af Guds Velsignelse, den mærkelige Tro paa, at Forsynet havde en særegen Bestemmelse med deres Ægteskab, der indtil da havde baaret ham frelst gennem alle Skuffelser. — —

Hun standsede med ét Garnvinden og løftede Hovedet.

Hvad var det? . . . Hun havde hørt Gaard-laagen blive aabnet. . . . Eller var det maaske blot